

Arrest

nr. 199 851 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DE PONTIERE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Adday Akhundzadah Saheb (Adday / Adah / Hada) gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U verklaart zestien jaar oud te zijn en dus nog minderjarig. U liep gedurende drie jaar school in uw dorp. Uw broer B. (...) was een koetswerkherssteller met een eigen werkplaats. Uw broer werkte sporadisch als hersteller voor de Afghaanse politie. Na school hielp u uw broer in de zaak. Op een dag kwam er een man langs met de vraag om de schade aan zijn wagen te herstellen. Na de herstelling zette de klant uw broer thuis af. Een paar dagen later kwam dezelfde persoon naar de werkplaats van uw broer. Hij vertelde dat hij opnieuw schade geleden had en vroeg deze te herstellen. Toen uw broer bij de wagen aankwam vroegen ze hem om met de taliban samen te werken en bommen in de wagen te plaatsen. De

taliban beloofde uw broer rijkelijk te belonen indien hij op hun eisen zou ingaan. Uw broer vroeg bedenktijd. Uw vader vertelde jullie niet te reageren op de eisen van de taliban. Na een paar dagen ontving uw familie een eerste dreigbrief van de taliban. Enkele dagen later kwam de taliban opnieuw naar de zaak van uw broer. Uw broer werd meegenomen door de taliban. U was aanwezig en verloor het bewustzijn. Uw vader diende klacht in bij de politie. De politie zocht uw broer, echter zonder resultaat. Ongeveer zes of zeven dagen later werd het levenloze lichaam van B. (...) in een kanaal gevonden. Uw broer werd met een ambulance naar een hospitaal gebracht waar zijn overlijden werd vastgesteld. Drie dagen na zijn begrafenis kwam de taliban opnieuw naar de werkplaats van uw broer. Ze vroegen u de deur van hun wagen te repareren. U slaagde erin te ontsnappen en dook onder bij uw grootvader langs moederskant. Twee of drie dagen later ontving uw familie een dreigbrief, uitgaande van de taliban. De taliban eiste dat u met hen zou samenwerken, zoniet zou u net zoals uw broer B. (...) gedood worden.

Uw familie besloot dat u Afghanistan diende te verlaten. Zij contacteerden een smokkelaar en organiseerden uw vlucht. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije en onbekende landen naar Duitsland. U diende geen asielaanvraag in deze landen in. U reisde verder naar België waar u op 14 december 2015 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. Na uw vertrek kwam u te weten dat ook uw vader diende te vluchten vanwege zijn problemen met de taliban. U verklaart niet terug te kunnen keren naar Afghanistan omdat u de taliban vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een identiteitsdocument (taskara), een document betreffende de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie, een overlijdensakte en twee dreigbrieven uitgaande van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Wat betreft uw bewering dat de taliban uw broer probeerde te rekruteren en na diens weigering en overlijden u probeerde te rekruteren dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent allerminst overtuigen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw broer voor de Afghaanse politie ernstige vragen oproepen. U verklaart dat uw broer gedurende ongeveer tien of twaalf maanden één of twee keer per maand voor de Afghaanse politie werkte. U verklaart verder dat hij ongeveer twee tot drie maanden voor zijn overlijden de laatste keer voor de politie werkte. U blijkt echter geheel niet te weten waar uw broer deze activiteiten uitoefende. Wanneer het CGVS informeert of hij in een politiekantoor of in een ander gebouw werkte antwoordt u hier niets over te weten. Ter verklaring voor uw onwetendheid stelt u dat men in Afghanistan niemand kan vertrouwen en personen daarom niet aan anderen vertellen over hun werkzaamheden (cgvs p.9-10). Deze motivering voor uw gehele onwetendheid betreffende de plaats waar uw broer voor de politie zou hebben gewerkt kan niet aanvaard worden. Waar aangenomen kan worden dat men in de zowel etnisch als religieus verdeelde Afghaanse samenleving niet eender wie in vertrouwen neemt kan dit argument niet gebruikt worden voor de relaties tussen gezinsleden.

Ter staving van de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie legt u een certificaat neer. In dit certificaat wordt gesteld dat uw broer als werknemer van het bedrijf K.H. (...) Transportation Company voor de politie werkte. Het bedrijf dat uw broer uitbaatte had volgens u echter geen naam. Ook het bedrijf waar uw broer voordien werkte kende geen naam. Wanneer het CGVS u met de naam K.H. (...) confronteert stelt u niemand te kennen met die naam. Gevraagd of u een bedrijf met de naam K.H. (...) kent verwijst u weliswaar naar het door u neergelegde document ter staving van de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie maar stelt u tevens niet te weten wat K.H. (...) is en dit niet te kennen (cgvs p.8-9). De vaststelling dat u bijzonder weinig informatie kan verstrekken betreffende de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie en de vaststelling dat het document dat u aanbrengt ter staving van deze activiteiten stelt dat hij werknemer was van een bedrijf waarvan de naam u geheel onbekend is ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de ter beschikking van het CGVS zijnde informatie blijkt dat de rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Daarbij wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Er dient te worden vastgesteld dat dergelijke rekruteringsmechanismen niet van toepassing zijn in uw dossier. Zo dient vastgesteld te worden dat u verklaart dat uw broer voor de Afghaanse politie werkte (cgvs p.8-10). U verklaart verder nooit les te hebben gevolgd in een madrassa, verklaart dat de moskee de taliban niet gunstig gezind is en stelt niet te weten wat de houding van de dorpsoudsten van Adday ten aanzien van de taliban is (cgvs p.13). Verder zouden de activiteiten bij of sympathie voor de gewapende islamistische oppositie in Afghanistan van familieleden in het verleden of sympathie voor het gedachtegoed van de taliban een verklaring kunnen zijn waarom de taliban u of

andere leden van uw familie zou pogen te rekruteren. Redelijkerwijs kan er immers vanuit gegaan worden dat de taliban rekruteert bij families waarvan zij kunnen vermoeden dat zij de ideologie van de groepering gunstig gezind is. U stelt echter dat er niemand van uw familie ooit actief was bij de islamistische gewapende oppositie of sympathie heeft voor de taliban (cgvs p.12-13). Wanneer het CGVS informeert of uw broer al of niet benaderd werd door lokale taliban stelt u de tegenvraag hoe u zou moeten weten wat de lokale taliban is (cgvs p.14).

Uw bijzonder weinig consistente verklaringen betreffende de ontmoetingen van uw broer met de taliban roepen eveneens ernstige vragen op. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat de taliban tijdens de tweede ontmoeting uw broer aanvankelijk niet wilden laten gaan nadat hij weigerde met hen samen te werken. U verklaart dat uw broer hen toch kon overtuigen hem te laten gaan door te stellen dat hij hun aanbod met jullie vader zou bespreken (cgvs p.6). Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u over die tweede ontmoeting met de taliban dan weer dat u niet wist hoe uw broer erin slaagde aan de taliban te ontsnappen (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Wanneer het CGVS u confronteert met uw tegenstrijdige verklaringen stelt u, tegenstrijdig met de neerslag van dit gehoor, dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken dezelfde verklaringen aflegde betreffende de tweede ontmoeting met de taliban als op het CGVS.

Uw verklaringen betreffende de ontvoering van uw broer door de taliban overtuigen evenmin. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban u vroeg waar uw broer was, die op dat moment net aankwam. Na zijn weigering om u aan de taliban over te dragen werd hij ontvoerd (vragenlijst cgvs – vraag 3.5). Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelt u eveneens dat de taliban u bij het binnenkomen van de werkplaats vroeg waar uw broer was. Maar waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog stelde dat hij op de moment net binnenkwam stelt u op het gehoor voor het CGVS echter dat u hen vertelde dat hij binnen aan het werken was (cgvs p.6). De geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende de ontvoeringen van uw broer wordt in ernstiger mate ondergraven door uw verklaringen later tijdens het gehoor. Daar beweert u plots dat u aan een wagen aan het werken was toen u de ontvoering van uw broer opmerkte. U zou de naam van uw broer uitgeschreeuwd hebben en nadien het bewustzijn zijn verloren. Wanneer het CGVS informeert of de taliban tegen u praatte tijdens de ontvoering antwoordt u ontkennend. Gevraagd of de taliban u vroeg naar uw broer antwoordt u eveneens ontkennend. Wanneer het CGVS u wijst op uw weinig consistente verklaringen stelt u dat de verklaringen op de DVZ over uw gesprek met de taliban betrekking hebben op de tweede ontmoeting van uw broer met de taliban (cgvs p.14-15). Uit de neerslag van dit gehoor blijkt echter duidelijk dat deze verklaringen betrekking hebben op de beweerde derde ontmoeting met de taliban. Bovendien dient gewezen te worden op uw eerdere verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS waar u nog wel beweerde dat de taliban u aansprak (cgvs p.6). De vaststelling dat u doorheen uw asielprocedure bijzonder weinig consistente of ronduit tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende de wijze waarop uw broer aan de taliban ontsnapte en de omstandigheden van zijn ontvoering maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweringen betreffende uw problemen met de taliban.

Wanneer het CGVS informeert in welke maand uw broer ontvoerd werd antwoordt u dit niet te weten. U blijkt, ook nadat het CGVS u aanmaant uw tijd te nemen alvorens een antwoord te formuleren, niet in staat de het tijdstip van de verdwijning van uw broer aan de hand van de Afghaanse kalender te bepalen. U stelt weliswaar dat het misschien in de tiende maand van 2015 plaats had of daarrond, maar verklaart het eigenlijk niet te weten. Wanneer het CGVS u wijst op uw gebruik van de Gregoriaanse kalender ter bepaling van het tijdstip van de verdwijning van uw broer en u vraagt of u deze - naar alle waarschijnlijkheid toch ingrijpende gebeurtenis - kan situeren aan de hand van de eigen Afghaanse kalender beweert u dat dit in het jaar 1396 plaats had. Luttel oogenblikken later beseft u dat dit het huidige jaar in de Afghaanse kalender betreft. Na enige tijd stelt u bijzonder vaag dat het ergens in de jaren negentig van de veertiende eeuw in de Afghaanse (Perzische) jaartelling moet hebben plaats gehad (cgvs p.10-11).

Gevraagd welke maand in de Afghaanse kalender overeenstemt met de tiende maand van het jaar 2015 in Gregoriaanse kalender stelt u het CGVS de tegenvraag of u alle maanden van de Afghaanse kalender moet opnoemen. Erop gewezen dat het CGVS enkel geïnteresseerd is in de naam van de maand waarin uw broer ontvoerd werd geeft u niet één maar twee namen op, namelijk dalwa en hout. Ter verduidelijking stelt u dat na de tiende maand, die u weliswaar niet benoemt, nog twee maanden komen die de namen dalwa en hout dragen (cgvs p.10-11). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt inderdaad dat dalwa en hout de namen van respectievelijk de elfde en twaalfde maand in de Afghaanse kalender zijn. Uit deze informatie blijkt echter ook dat niet enkel de jaartelling maar ook het tijdstip van aanvang van het kalenderjaar verschilt tussen de Gregoriaanse en de Afghaanse (Perzische) kalender. De tiende maand van de Gregoriaanse kalender komt dan ook niet overeen met de tiende maand in de Afghaanse kalender. Uit uw verklaringen dient afgeleid te worden dat u geheel niet in staat bent de verdwijning en moord op uw broer in de tijd te situeren met behulp van de Afghaanse kalender.

Wanneer het CGVS informeert op welke weekdag het lijk van uw broer gevonden werd stelt u dit niet te weten. Wanneer het CGVS u opnieuw aanmaant even na te denken en daarbij aangeeft dat u eventueel de vrijdag, de gebedsdag en vrije dag in Afghanistan, als ijkpunt in uw tijdsbeleving kan hanteren stelt u de tegenvraag hoe u dat allemaal zou moeten weten. Ter verklaring voor uw onwetendheid terzake stelt u dat u alles vergeten bent vanwege de ontberingen tijdens uw reis naar België en uw verblijf in het opvangcentrum (cgvs p.11). De door u neergelegde overlijdensakte, volgens uw verklaringen opgesteld op de dag van de vondst van zijn lijk (cgvs p.11-12), stelt dat uw broer op 3 oktober 2015 overleed, een zaterdag. Gezien deze datum vlak na de vrijdag als vrije dag en gebedsdag valt zou er dan ook verwacht kunnen worden dat u de vondst van het lijk van uw broer zou kunnen verbinden aan uw dagelijks leven in Afghanistan. De vaststelling dat u, ondanks dat u verklaart toch enkele jaren school te hebben gelopen tot aan uw vertrek uit Afghanistan, de ontvoering en moord op uw broer geheel niet kan verbinden aan de Afghaanse kalender noch aan uw dagelijks leven in uw land doet dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat uw asielaanvraag geconstrueerd werd na uw vertrek uit Afghanistan.

Verder dient gewezen te worden op uw bijzonder weinig consistente verklaringen betreffende de periode van de verdwijning van uw vader doorheen uw asielprocedure. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS dat u een paar dagen voor uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vernam dat uw vader vermist raakte (cgvs p.4). Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 mei 2016 verklaarde u inderdaad dat uw vader gevlucht was naar een onbekende bestemming. U stelde echter dat zijn verdwijning ongeveer zeven of acht maanden voor dit gehoor plaats had, één tot twee maanden voor het overlijden van uw broer (B.) (verklaring dvz – vragen 15A en 17). Uit deze verklaring kan afgeleid worden dat uw vader ongeveer tussen begin september en begin oktober 2015 verdween, één tot twee maanden voor u volgens uw verklaringen uit Afghanistan zou vertrokken zijn (verklaring dvz – vraag 32) waardoor er ernstige vragen gesteld dienen te worden bij uw verklaring tijdens het gehoor voor het CGVS dat u pas enkele dagen voor het gehoor op de DVZ vernam dat hij vermist raakte. Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaart u bovendien dat uw vader samen met uw oom uw vertrek uit Afghanistan organiseerde na de moord op uw broer (cgvs p.7), wat niet strookt met uw beweringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader verdween voor het overlijden van uw broer.

Ten slotte kunnen er eveneens bedenkingen geuit worden bij uw verklaringen betreffende de periode van uw vertrek uit Afghanistan. Gevraagd in welke maand u Afghanistan verliet antwoordt u niet op de vraag maar verwijst u naar het jaar waarin u Afghanistan verlaten zou hebben. U stelt aanvankelijk bijzonder vaag dat het ergens in de jaren negentig van de veertiende eeuw in de Afghaanse jaartelling was om onmiddellijk hierna te preciseren dat u in het jaar 1396 van de Afghaanse kalender vertrok. Wanneer het CGVS nogmaals informeert naar de maand waarin u Afghanistan verliet verklaart u, nadat u hier even over nadenkt, dat u in de maand qaws vertrok (cgvs p.11). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de maand qaws van het jaar 1396 in de Afghaanse kalender overeenstemt met de periode van 22 november tot en met 21 december 2017 in de Gregoriaanse kalender, terwijl uit uw administratief dossier blijkt dat u op 14 december 2015 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. Wat er ook van zij, de maand qaws is de negende maand in de Afghaanse kalender en stemt overeen met de periode van 22 november tot en met 21 december in de Gregoriaanse kalender. Op de Dienst vreemdelingenzaken beweerde u dan weer dat u op 13 december 2015 aankwam en gedurende ongeveer veertig dagen onderweg was (verklaring dvz – vraag 32). Uit deze verklaring kan afgeleid worden dat u in de eerste week van november Afghanistan verliet. De eerste week van november valt in de maand aqrab in de Afghaanse kalender, niet in de maand qaws. Hoe dan ook, er dient opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor enerzijds verklaart dat u enkele weken na de moord op uw broer het land verliet (cgvs p.11) en anderzijds stelt dat uw broer in de tiende maand gedood werd (cgvs p.10-11) en u in de negende maand het land verliet (cgvs p.11).

Uw voorgehouden lage scholingsgraad kan niet aanvaard worden als een mogelijke verschoningsgrond voor uw geheel onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen betreffende uw periode van vertrek in uw land van herkomst. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat hoewel u gedurende drie jaar school liep in Afghanistan u analfabeet was op het moment van uw asielaanvraag en geen Pasjtoe of Engels kan lezen (verklaring dvz – vraag 11 en cgvs p.10 en 12). Ook uw voogd verklaart dat u semi-analfabeet was op het moment van uw aankomst in België (cgvs p.12). Tijdens het gehoor blijkt u echter op zijn minst een goede passieve kennis van het Engels te bezitten. Zo verduidelijkt u zelf de afstammingslijn nadat de tolk in het Engels tegen de protection officer aangeeft dat uit de benaming "Baba" niet afgeleid kan worden of dit een grootouder langs vaders- dan wel moederskant betreft (cgvs p.7) en draait u een voor u omgekeerd liggend document in het Engels om en wijst precies naar de op dit document vermelde datum (cgvs p.12). Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat iemand die verklaart analfabeet te zijn in zijn moedertaal en sinds zijn aankomst in België school loopt het Engels niet dusdanig onder de knie heeft dat hij opmerkingen van de tolk in het Engels

kan verduidelijken en een datum op een document dat omgekeerd voor hem ligt, opgesteld in het Engels, direct kan aanwijzen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. Er dient dan ook te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Het door u neergelegde identiteitsdocument (taskara), het document betreffende de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie, de overlijdensakte van uw broer en de twee dreigbrieven uitgaande van de taliban zijn niet van die aard bovenstaande conclusie te wijzigen. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Het identiteitsbewijs (taskara) dat u aanbracht betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoot. Betreffende dit document dient opgemerkt te worden dat u dit op 9 mei 2016 neerlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring dvz – vraag 23) hoewel op het moment van uw binnenkomst in België nog verklaarde dat u uw taskara weggegooid had (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.2). De door u neergelegde vertaling van dit document stelt bovendien dat u afkomstig bent uit het dorp Marah gelegen in het district Khewa (Kuz Kunar) in de provincie Nangarhar waar u tijdens het gehoor stelt dat u geboren bent in Aday Akhundzadah Saheb (cgvs p.3) wat andermaal vragen oproept betreffende de authenticiteit van dit document.

Wat betreft het document ter staving van de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie werden hierboven reeds de nodige bedenkingen geuit. Aangaande de overlijdensakte van uw broer dient te worden opgemerkt dat dit document, uitgegeven door het Afgaans Ministerie van Volksgezondheid, niet enkel opgesteld werd in het Engels maar dat ook de Gregoriaanse in plaats van de Afghaanse kalender er in gehanteerd wordt. Wanneer het CGVS u hierop wijst stelt u dat u een document in het Pasjtoe vroeg maar dit document ontving (cgvs p.11-12). Uw advocaat verklaart op het einde van het gehoor dat hij u tijdens een onderhoud op zijn kantoor eind april 2016 wees op het belang van stukken ter staving van het overlijden van uw broer waarna u vermoedelijk uw familie contacteerde ten einde dergelijke stukken te bekomen. Uw advocaat vermoedt dat dit document op latere datum werd opgesteld. Hij stelt dat dit kan verklaren waarom het document in het Engels werd opgesteld en de Gregoriaanse kalender erin wordt gebruikt (cgvs p.16). Wat er ook van zij, indien dit document werkelijk op de dag van de vondst van het lichaam van uw broer werd opgesteld kan moeilijk worden aangenomen dat een Afghaanse arts een overlijdensakte in het Engels opstelt en de Gregoriaanse kalender hanteert wanneer de ontvanger van dit document een analfabete Afghaanse burger is. Wanneer het document, zoals uw advocaat aangeeft, opgesteld werd na het onderhoud op zijn kantoor eind april 2016 dient te worden opgemerkt dat het bijgevolg een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Verder dient opgemerkt te worden dat dit document stelt dat uw broer tweeëntwintig jaar oud was op het moment van zijn overlijden. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer dat uw broer B. (...) 17 jaar oud was toen hij stierf wat het vermoeden versterkt dat de door u neergelegde overlijdensakte geen authentiek maar een frauduleus document betreft.

Inzake het door u neergelegde identiteitsdocument (taskara) en de overlijdensakte uitgaande van de het Afgaans Ministerie van Volksgezondheid moet bovendien worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe

aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Over de motieven inzake de tewerkstelling van zijn broer voor de politie, doet verzoeker gelden:

"Het in Afghanistan gebruikelijk is dat er over het werk voor de Afghaanse politie gezwegen wordt, ook in familiekring, opdat niemand informatie zou kunnen doorspelen bewust of onbewust;

Dat er rekening moet worden gehouden met de jonge leeftijd van de verzoekende partij, die op het ogenblik van de feiten 14 jaar was;

Dat er verder onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat de verzoekende partij zo goed als ongeletterd is, daar hij weliswaar 3 jaar naar school ging, maar dat dit gebeurde op een zeer onregelmatige basis: een week wel, de andere week niet;

Dat trouwens de leraar dikwijls niet aanwezig was, zodat de verzoekende partij als een quasi analfabeet, dient aangezien te worden;"

Aangaande de andere motieven op basis waarvan zijn relaas en vrees vanwege de taliban ongeloofwaardig worden bevonden, voert verzoeker aan:

"De verzoekende partij in detail beschreven heeft hoe de rekrutering van zijn broer is gebeurd;

Dat de Taliban klaarblijkelijk iemand nodig hadden, die bekwaam was in te staan voor herstellingswerken en die men onder controle kon houden;

Dat het niet is omdat men de meeste rekruteringsmechanismen kent, dat de wijze waarop de broer van de verzoekende partij werd gerekruteerd, zou uitgesloten zijn;

Dat de verzoekende partij herhaalt dat hij 14 jaar was op het ogenblik van de gebeurtenissen en dat hij, alhoewel hij school liep gedurende 3 jaren, dit slechts gebeurde 1 week op de 2 en dat dan nog, de leraar bij herhaling afwezig was, hetgeen zijn quasi analfabetisme uitlegt;

Dat de verzoekende partij helemaal in de war werd gebracht toen de Afghaanse en onze kalender door elkaar werden gebruikt tijdens het interview;

Dat de tussenkomst van de verzoekende partij omtrent de betekenis van het woord "Baba", fel overdreven wordt in de bestreden beslissing;

Dat de verzoekende partij bij het horen van dat woord, gewoon daarbij een uitleg heeft gegeven, om te vermijden dat iets foutiefs zou worden opgetekend;

Dat het in de juiste richting leggen van het in het Engels gestelde document, absoluut niet betekent dat de verzoekende partij dat document kon lezen, maar eenvoudigweg dat hij weet hoe onze cijfers er uit zien (hij gaar sinds zijn aankomst in België naar school) en hoe het document dus kon gelezen worden;"

Inzake zijn documenten, voert verzoeker aan dat valsheid niet wordt vermoed maar moet worden bewezen. Verder stelt hij *"Dat de verzoekende partij in het bezit is van bijkomende stukken, waaruit het overlijden van zijn broer blijkt en hij zal deze stukken bij zijn dossier voegen van zodra de stukken werden vertaald door een beëdigde vertaler;*

Dat de verzoekende partij de waarheid vertelde en de stukken, die hij heeft overgelegd authentiek zijn;"

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij betoogt dat Jalalabad blijkens het Nederlandse Ambtsbericht inzake Afghanistan van 15 november 2016 vanuit de dorpen slechts met een helikopter veilig kan worden bereikt. Verzoeker vervolgt:

"Dat het district Behsud, van waar de verzoekende partij afkomstig is, weliswaar niet zo ver afgelegen is van Jalalabad (ten Noorden), maar blijkbaar is iedere verplaatsing over de weg te gevaarlijk (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan november 2016, p. 47; BBC News, The Afghan district stuck between IS and the Taliban, 20 februari 2016);

Dat het niet te verantwoorden is stukken van Behsud, zo maar te voegen bij Jalalabad en te beweren dat de veiligheidssituatie van Jalalabad meteen ook van toepassing zou zijn op deze districten;

Dat overigens ook in Jalalabad de bevolking het slachtoffer is van willekeurig geweld en de situatie met de dag erger wordt;

Dat de omstandigheden in de streek waarvan de verzoekende partij afkomstig is, de subsidiaire bescherming verantwoorden, daar de verzoekende partij in Behsud een reëel risico loopt op ernstige schade en er geen veilig intern vluchtalternatief is;"

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een uittreksel uit het *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan* van november 2016 bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 11 januari 2018 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Het betreft vooreerst de kleurenkopieën (en dus niet, zoals verzoeker voorhoudt in de aanvullende nota, de originelen) van twee bevestigingen van verzoekers problemen.

Daarnaast betreft het een persartikel over een aanslag op de begrafenis van een voormalig districtschef die plaatsvond op een kerkhof in verzoekers district.

Tot slot legt verzoeker een beslissing van het CGVS neer, waarin de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd aan een persoon afkomstig uit de regio van herkomst van verzoeker.

3.2. Verweerder legt op 17 januari 2018 door middel van een aanvullende nota een rapport van EASO neer omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Kan als vluchteling worden erkend de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden”*. Verzoeker beargumenteert niet *in concreto* hoe het voornoemde, op algemene wijze geformuleerde artikel door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hij benevens de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht. Evenmin preciseert hij hoe dit zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.5. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.6. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Deze problemen zouden zijn ontstaan in het kader van de beroepsuitoefening van verzoeker en diens broer als mecaniciens. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst terecht gesteld: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw broer voor de Afghaanse politie ernstige vragen oproepen. U verklaart dat uw broer gedurende ongeveer tien of twaalf maanden één of twee keer per maand voor de Afghaanse politie werkte. U verklaart verder dat hij ongeveer twee tot drie maanden voor zijn overlijden de laatste keer voor de politie werkte. U blijkt echter geheel niet te weten waar uw broer deze activiteiten uitoefende. Wanneer het CGVS informeert of hij in een politiekantoor of in een ander gebouw werkte antwoordt u hier niets over te weten. Ter verklaring voor uw onwetendheid stelt u dat men in Afghanistan niemand kan vertrouwen en personen daarom niet aan anderen vertellen over hun werkzaamheden (cgvs p.9-10). Deze motivering voor uw gehele onwetendheid betreffende de plaats waar uw broer voor de politie zou hebben gewerkt kan niet aanvaard worden. Waar aangenomen kan worden dat men in de zowel etnisch als religieus verdeelde Afghaanse samenleving niet eender wie in vertrouwen neemt kan dit argument niet gebruikt worden voor de relaties tussen gezinsleden.”*

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat er in Afghanistan over zulke zaken ook in familiekring en tegen jongere gezinsleden gezwegen wordt, betreft een blote en ongefundeerde bewering. Aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen reeds geruime tijd met zijn broer samenwerkte in diens carrosseriebedrijf (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.6-7) en aangezien zijn broer hem er klaarblijkelijk wel van op de hoogte bracht dat hij één tot twee keren per maand werk leverde voor de autoriteiten en zich begaf naar een garage waarheen ook de andere meestergasten zich begaven (*ibid.*, p.9), kon weldegelijk worden verwacht dat verzoeker eveneens zou kunnen preciseren voor welke autoriteiten, op welke plaats en in wat voor gebouw zijn broer werkzaam was. Hiertoe bleek hij echter niet in staat (*ibid.*, p.9-10).

Voorts wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ter staving van de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie legt u een certificaat neer. In dit certificaat wordt gesteld dat uw broer als werknemer van het bedrijf K.H. (...) Transportation Company voor de politie werkte. Het bedrijf dat uw broer uitbaatte had volgens u echter geen naam. Ook het bedrijf waar uw broer voordien werkte kende geen naam. Wanneer het CGVS u met de naam K.H. (...) confronteert stelt u niemand te kennen met die naam. Gevraagd of u een bedrijf met de naam K.H. (...) kent verwijst u weliswaar naar het door u neergelegde document ter staving van de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie maar stelt u tevens niet te weten wat K.H. (...) is en dit niet te kennen (cgvs p.8-9).”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij situeerde de werkzaamheden die zijn broer gedurende tien tot twaalf maanden uitvoerde voor de politie duidelijk in de periode (van de laatste twee jaren) waarin zijn broer reeds een eigen winkel uitbaatte. Reeds hoger bleek daarbij dat verzoeker zelf werkzaam was in de garage van zijn broer. Bovendien verklaarde verzoeker eenduidig dat de garage van zijn broer geen naam had (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.8-10). Derhalve kunnen verzoekers verklaringen geheel niet worden gerijmd met het neergelegde attest blijkens hetwelk zijn broer in functie van diens tewerkstelling door het K.H. transportbedrijf werkzaam zou zijn geweest voor de politie. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker geheel niet bleek te weten wie of wat K.H. was. Hoe verzoekers zelfverklaarde analfabetisme enige verklaring zou kunnen bieden voor het gegeven dat zijn verklaringen omtrent de beroepsuitoefening van zijn broer niet te rijmen vallen met het ter staving van deze werkzaamheden neergelegde attest, kan in dit kader niet worden ingezien.

Verder wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder dient opgemerkt te worden dat uit de ter beschikking van het CGVS zijnde informatie blijkt dat de rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Daarbij wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Er dient te worden vastgesteld dat dergelijke rekruteringsmechanismen niet van toepassing zijn in uw dossier. Zo dient vastgesteld te worden dat u verklaart dat uw broer voor de Afghaanse politie werkte (cgvs p.8-10). U verklaart verder nooit les te hebben gevolgd in een madrassa, verklaart dat de moskee de taliban niet gunstig gezind is en stelt niet te weten wat de houding van de dorpsoudsten van Adday ten aanzien van de taliban is (cgvs p.13). Verder zouden de activiteiten bij of sympathie voor de gewapende islamistische oppositie in Afghanistan van familieleden in het verleden of sympathie voor het gedachtegoed van de taliban een verklaring kunnen zijn waarom de taliban u of andere leden van uw familie zou pogen te rekruteren. Redelijkerwijs kan er immers vanuit gegaan worden dat de taliban rekruteert bij families waarvan zij kunnen vermoeden dat zij de ideologie van de groepering gunstig gezind is. U stelt echter dat er niemand van uw familie ooit actief was bij de islamistische gewapende oppositie of sympathie heeft voor de taliban (cgvs p.12-13). Wanneer het CGVS informeert of uw broer al of niet benaderd werd door lokale taliban stelt u de tegenvraag hoe u zou moeten weten wat de lokale taliban is (cgvs p.14).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij beperkt zich immers tot een loutere negatie van deze motieven waar hij stelt dat de informatie over de gekende rekruteringsmechanismen zijn relaas niet uitsluit. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de vaststelling dat de handelwijze van de taliban, zoals *in casu* door hem geschetst, gelet op de gangbare rekruteringsmethoden van de taliban onaannemelijk is. Op basis van de voorhanden zijnde landeninformatie kon redelijkerwijze worden verwacht dat de talibanleden zouden zijn nagegaan of verzoekers broer genegen zou zijn om hen te helpen en of deze eventueel banden had met en werkte voor de autoriteiten.

Uit de verklaringen waarnaar dienaangaande met recht wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt verder dat verzoeker (i) tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop zijn broer bij de tweede ontmoeting aan de taliban kon ontsnappen; (ii) herhaalde en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde

over de locatie van zijn broer en over zijn eigen rol bij de ontvoering van zijn broer door de taliban; (iii) geheel niet in staat bleek aan te geven wanneer zijn broer volgens de Afghaanse kalender werd ontvoerd; (iv) evenmin kon preciseren op welke weekday zijn broer zou zijn ontvoerd en deze ontvoering niet kon verbinden aan zijn dagelijkse leven in Afghanistan; (v) manifest inconsistente verklaringen aflegde over de verdwijning van zijn vader; (vi) ook de periode van zijn vertrek uit Afghanistan niet correct kon situeren aan de hand van de Afghaanse kalender of ten aanzien van zijn vermeende problemen.

Verzoeker voert ter weerlegging van de in dit kader gedane vaststellingen niet één concreet en dienstig argument aan. Nog los van de vraag of hij al dan niet als (quasi) analfabeet kan worden beschouwd, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker totaal niet aantoont dat hij onvoldoende ontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens door zijn voorgehouden analfabetisme dermate zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om alle elementen, zeker de essentiële, in hun juiste context, in zijn dagelijkse leven en in het aangevoerde asielrelaas te duiden. Verzoeker brengt ter staving hiervan geen attest bij en toont geenszins aan dat hij zo laagbegaafd zou zijn dat van hem niet mocht worden verwacht dat hij volwaardige en coherente verklaringen kon afleggen over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld, situatie en asielrelaas.

Verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten, vormt evenmin een verklaring voor de hoger gedane vaststellingen. Ook van een jeugdige asielzoeker mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat zijn jeugdige leeftijd geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen.

Verder kan verzoeker geheel niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat het onredelijk was om van hem, als Afghaan, te verwachten dat hij de cruciale elementen in zijn relaas, die hij blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing initieel zelf aan de hand van de Gregoriaanse kalender uiteenzette, te situeren aan de hand van de Afghaanse kalender.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers problemen en vrees kunnen herstellen.

Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt in het onderhavige verzoekschrift, geenszins moet worden bewezen dat deze documenten vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid kan aan de neergelegde documenten bewijswaarde worden ontfangen. *In casu* wordt omtrent de in het administratief dossier opgenomen documenten in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Het door u neergelegde identiteitsdocument (taskara), het document betreffende de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie, de overlijdensakte van uw broer en de twee dreigbrieven uitgaande van de taliban zijn niet van die aard bovenstaande conclusie te wijzigen. Ze herstellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Het identiteitsbewijs (taskara) dat u aanbracht betreft enkel uw identiteit en houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven zodat het deze niet aantoont. Betreffende dit document dient opgemerkt te worden dat u dit op 9 mei 2016 neerlegde op de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring dvz – vraag 23) hoewel op het moment van uw binnenkomst in België nog verklaarde dat u uw taskara weggegooid had (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.2). De door u neergelegde vertaling van dit document stelt bovendien dat u afkomstig bent uit het dorp Marah gelegen in het district Khewa (Kuz Kunar) in de provincie Nangarhar waar u tijdens het gehoor stelt dat u geboren bent in Aday Akhundzadah Saheb (cgvs p.3) wat andermaal vragen oproept betreffende de authenticiteit van dit document.

Wat betreft het document ter staving van de activiteiten van uw broer voor de Afghaanse politie werden hierboven reeds de nodige bedenkingen geuit. Aangaande de overlijdensakte van uw broer dient te worden opgemerkt dat dit document, uitgegeven door het Afghaans Ministerie van Volksgezondheid, niet enkel opgesteld werd in het Engels maar dat ook de Gregoriaanse in plaats van de Afghaanse kalender er in gehanteerd wordt. Wanneer het CGVS u hierop wijst stelt u dat u een document in het Pasjtoe vroeg maar dit document ontving (cgvs p.11-12). Uw advocaat verklaart op het einde van het

gehoor dat hij u tijdens een onderhoud op zijn kantoor eind april 2016 wees op het belang van stukken ter staving van het overlijden van uw broer waarna u vermoedelijk uw familie contacteerde ten einde dergelijke stukken te bekomen. Uw advocaat vermoedt dat dit document op latere datum werd opgesteld. Hij stelt dat dit kan verklaren waarom het document in het Engels werd opgesteld en de Gregoriaanse kalender erin wordt gebruikt (cgvs p.16). Wat er ook van zij, indien dit document werkelijk op de dag van de vondst van het lichaam van uw broer werd opgesteld kan moeilijk worden aangenomen dat een Afghaanse arts een overlijdensakte in het Engels opstelt en de Gregoriaanse kalender hanteert wanneer de ontvanger van dit document een analfabete Afghaanse burger is. Wanneer het document, zoals uw advocaat aangeeft, opgesteld werd na het onderhoud op zijn kantoor eind april 2016 dient te worden opgemerkt dat het bijgevolg een gesolliciteerd en subjectief karakter heeft waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Verder dient opgemerkt te worden dat dit document stelt dat uw broer tweeëntwintig jaar oud was op het moment van zijn overlijden. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer dat uw broer B. (...) 17 jaar oud was toen hij stierf wat het vermoeden versterkt dat de door u neergelegde overlijdensakte geen authentiek maar een frauduleus document betreft.

Inzake het door u neergelegde identiteitsdocument (taskara) en de overlijdensakte uitgaande van de het Afghaans Ministerie van Volksgezondheid moet bovendien worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas."

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat de documenten in het administratief dossier de nodige bewijswaarde ontberen.

Ook de documenten die verzoeker in het kader van onderhavige beroepsprocedure neerlegt ter staving van zijn relaas, met name twee bevestigingen van zijn problemen die zouden uitgaan van de politie (rechtsplegingsdossier, stuk 7), kunnen de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen. Vooreerst worden deze stukken, hoewel verzoeker tracht te laten uitschijnen dat het originelen zouden betreffen, slechts neergelegd in de vorm van makkelijk te manipuleren kleurenkopieën. Verder blijkt uit de inhoud van deze documenten dat zij werden bekomen op verzoek en op basis van de verklaringen van verzoekers familieleden en de ouderen van het dorp. Dit geschiedde bovendien meer dan twee jaren nadat de feiten zouden hebben plaatsgevonden. Hoe dan ook blijkt uit de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat er in Afghanistan op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Mede in acht genomen dat deze documenten niet worden neergelegd in het kader en ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, hetgeen vereist is opdat aan zulke documenten enige (ondersteunende) bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, kan aan de voormelde stukken aldus geen bewijswaarde worden toegekend.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet blijkt uit de landeninformatie in het administratief dossier, zoals eveneens uitdrukkelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing, dat de veiligheidssituatie in het grootstedelijk gebied Jalalabad wezenlijk verschilt van de veiligheidssituatie in de overige delen van de rond Jalalabad gelegen districten van de provincie Nangarhar. Eveneens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat burgers uit deze overige districten omwille van het geweld naar de stad Jalalabad vluchten. In de provincie Nangarhar zijn tal van gewapende groeperingen, waaronder IS en de taliban, actief. Uit zowel de voormelde informatie als de

nieuwe elementen die verzoeker neerlegt middels een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat minstens een deel van verzoekers district Behsud buiten het grootstedelijk gebied Jalalabad gelegen is en een veiligheidssituatie kent die niet vergelijkbaar is met de situatie in Jalalabad. Op basis van de voorhanden zijnde landeninformatie, is het, te meer nu verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS duidelijk te kennen gaf dat zijn dorp op een respectabele afstand van Jalalabad gelegen is (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4), onmogelijk om uitsluitstel te bieden over de vraag of verzoekers dorp Hada, gelegen aan en/of nabij de grens tussen de districten Behsud, Surkhrod, Chaparhar en Rodat (stuk 17, landeninformatie, deel 3, kaart grootschalig gebied Jalalabad), kan worden gerekend tot het grootstedelijk gebied Jalalabad.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 april 2017 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet weigert.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT